

Arrest

nr. 164 909 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 23 november 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Bulgaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 oktober 1982.

De tweede verzoekende partij is het minderjarig kind van de eerste verzoekende partij en verklaart geboren te zijn op 31 maart 2004.

Op 26 april 2012 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van een Europese of Zwitserse werknemer – zelfstandige. Op 26 april 2012 wordt de eerste verzoekende partij ingeschreven in het wachtregister bij de stad Antwerpen.

Op 7 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing die op 23 oktober 2015 aan de eerste verzoekende partij ter kennis is gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

*Naam: Y.(....) R.(...) A.(...)
Nationaliteit : Bulgarije,
Geboortedatum : 02.10.1982,
Geboorteplaats: Lyulyakovo,
Identificatienummer in het
Rijksregister: (...)
verblijvende te: (...)*

+ minderjarig kind Y.(...) A.(...) N.N. (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 26/04/2012 en verkreeg de bijlage 8 op 26/04/2012, gevolgd door de E-kaart op 26/06/2012. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 16/10/2013 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 03/01/2014, en legde binnen de gegeven maand geen documenten voor. Zij liet het dus na te bewijzen nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden te voldoen overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg wordt haar verblijfsrecht beëindigd overeenkomstig artikel 42 bis van de wet van 15.12.1980.

Uit bijkomend administratief onderzoek is gebleken dat zij als zelfstandige bij het sociaal verzekeringsfonds Z.(...) aangesloten was van 02/04/2012 tot 25/11/2012. Sinds de beëindiging van de zelfstandige activiteit is zij nergens meer gekend bij een sociaal verzekeringsfonds. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit of een andere economische activiteit (bv. tewerkstelling in loondienst) werd uitgebouwd.

Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 1512 1980).

Overeenkomstig art. 7 eerste alinéa, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied té verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als zelfstandige bekomen op 26.04.2012 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 40, §4, 1°, 41, 42bis, §1, 42bis, tweede en derde lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing steunt op artikel 42bis vreemdelingenwet.

Er wordt in de beslissing niet aangeduid welk onderdeel van artikel 42 bis wordt toegepast.

In die zin geeft de beslissing geen precieze juridische grondslag en is ze nietig.

Tweede onderdeel, Ondergeschikt,

Voor zover de beslissing zou steunen op artikel 42bis dient opgemerkt te worden dat verzoekster stelt dat de beslissing steunt op onjuiste feitelijke elementen.

Er werd naar aanleiding van de brief van 16.10.2013 wel contact opgenomen met de dienst vreemdelingenzaken.

De echtgenoot van verzoekster is in januari 2014 (is binnen de maand want uitnodiging dateert van 3.1.2014) persoonlijk langs geweest bij de dienst vreemdelingenzaken aan de Grote Steenweg te Berchem-Antwerpen, en hij heeft er onder meer een kopij van de statuten van zijn BVBA in oprichting overhandigd en een brief van het OCMW dat verzoekster geen uitkeringen genoot.

De echtgenoot van verzoekster heeft er op gewezen dat het gezin geen enkel financieel probleem had en dat hij zelf werkte en ook voor het inkomen instond en zijn echtgenote in casu verzoekster werk zocht en onder meer bij L.(...) P.(...) d.(...) S.(...) BVBA had gewerkt op 16.4.2013.

Verzoekster had er ook op gewezen dat zijn echtgenote zou tewerkgesteld worden in de BVBA B.(...) die hij met zijn broer aan het oprichten was en die in april 2014 ook effectief werd opgericht.

Met deze gegevens werd geen rekening gehouden.

Ze zijn niet opgenomen in de bestreden beslissing en werden niet overwogen.

Artikel 40 §4, 1° houdt ook als criterium in dat een zelfstandige toch in aanmerking komt voor behoud verblijf zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Derde onderdeel,

Artikel 42bis §1, 3de lid vreemdelingenwet bepaalt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet gehouden worden met de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van herkomst.

De beslissing dat er geen relevante documenten zouden voorgelegd zijn waarmee rekening diende gehouden te worden bij de beoordeling van dossier in het kader van ‘eventuele humanitaire elementen’.

Verzoekster betwist dit.

Verzoekster verwijst in dit verband ook naar het feit dat er wel documenten werden binnengebracht (zie hoger) en dat er op gewezen was dat de familie geen financiële problemen kende, dat haar echtgenoot sedert zijn legaal verblijf in België bij diverse firma's (TS (...) BVBA, Vof W.(...) D.(...), BVBA W.(...), A.(...) – T.(...), ...) gewerkt heeft en begin 2014 de statuten van een op te richten firma had voorgelegd en die firma effectief op 14.4.2014 samen met zijn broer werd opgericht met als naam BVBA B.(...) en zij in dat kader zou kunnen werken.

Zelfs zo verzoekster geen relevante documenten zou hebben voorgelegd ontslaat dit verwerende partij niet om in de beslissing minstens rekening te houden met de aangehaalde elementen waarmee volgens de wet rekening dient te worden gehouden, minstens met deze die gekend zijn in het vreemdelingendossier.

Minstens was verwerende partij op de hoogte van de duur van het verblijf, de leeftijd van verzoekster en ook van haar gezinssituatie en dus minstens ook van het feit dat zij met haar echtgenoot en kind samenwoonde.

Geen enkele van deze elementen is in overweging genomen.

Het feit dat verzoekster geen documenten zou hebben voorgelegd, quod non, geeft aan verwerende partij geen vrijgeleide om geen rekening te houden met de gekende gegevens die uit het dossier bij verwerende partij blijken.

Er moet minstens overwogen worden waarom die gekende gegevens niet in overweging worden genomen, minstens en alleszins waarom deze gegevens niet ertoe leiden om het verblijf te behouden.

Nergens in de wet staat dat verwerende partij documenten zou moeten opvragen in verband met de elementen vermeld in het geciteerde artikel. Nergens in dat artikel staat dat verzoekster enige verplichting zou hebben om documenten met betrekking tot deze elementen in te dienen.

Maar de beslissing schendt op die wijze én de motiveringsplicht en de criteria van vermeld artikel."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

"In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing steunt op artikel 42bis, doch niet aanduidt welk onderdeel van artikel 42bis wordt toegepast.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij bij haar kritiek niet aangeeft tussen welke paragrafen van artikel 42bis zij zou kunnen twijfelen.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° (...)"

Het is dan ook duidelijk dat de eerste paragraaf van artikel 42bis de gevallen bepaalt waarin een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de Unieburger, en §2 de situaties waaronder de Unieburger zijn verblijfsrecht onder bepaalde voorwaarden toch kan behouden.

Verzoekende partij haar kritiek faalt dan ook volkomen De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf is manifest gesteund op artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, waarbij ook expliciet wordt gemotiveerd in het licht van §1:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 (...)

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 26/04/2012 en verkreeg de bijlage 8 op 26/04/2012, gevolgd door de E-kaart op 26/06/2012. Overeenkomstig art 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

(...) Zij liet het dus na te bewijzen nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden te voldoen overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg wordt haar verblijfsrecht beëindigd overeenkomstig artikel 42 bis van de wet van 15.12.1980.

(...) Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (artikel 40, §4, 1° - wet 15.12.1980)." (markering toegevoegd)

Het is dan ook duidelijk om welke specifieke reden de gemachtigde van de staatssecretaris een beëindigingsbeslissing genomen heeft, met name omdat verzoekende partij "niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (artikel 40, §4, 1° - wet 15.12.1980)", conform artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekende partij verwijst in het tweede onderdeel van het middel bovendien expliciet naar artikel 42bis, §1, en zodat duidelijk is dat zij kennis heeft van de bepaling op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd.

Zij heeft dan ook geen belang bij haar kritiek uit het eerste onderdeel van het middel.

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat naar aanleiding van de brief van 16.10.2013 door de echtgenoot bewezen werden voorgelegd dat verzoekster geen uitkeringen van het OCMW genoot en een kopie van de statuten van de bvba in oprichting.

Verzoekende partij haar beweringen zijn in strijd met de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat stad Antwerpen pas op 06.05.2014 de op 3.01.2014 voor kennisname ondertekende brief van 16.10.2013 terug heeft gestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken, met een kopie van de oprichtingsakte van 14.04.2014 van een bvba waarin de echtgenoot zaakvoerder is. De stad Antwerpen vermeldt hierbij het volgende:

"Hierbij bezorg ik u de betekende instructies. Het enige wat het gezin kan voorleggen is een oprichtingsakte van een bvba waarin de echtgenoot zaakvoerder is. Een attest van het OCMW hebben ze ook niet voorgelegd omdat zij beweren dat dat niet nodig is als ze geen steun trekken en ze weigeren te geloven dat ze ondanks dat toch een attest dienen binnen te brengen."

In de bestreden beslissing wordt geheel terecht het volgende gemotiveerd:

"Op 16/10/2013 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 03/01/2014, en legde binnen de gegeven maand geen documenten voor. Zij liet het dus na te bewijzen nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden te voldoen overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg wordt haar verblijfsrecht beëindigd overeenkomstig artikel 42 bis van de wet van 15.12.1980.

Uit bijkomend administratief onderzoek is gebleken dat zij als zelfstandige bij het sociaal verzekeringsfonds Z.(...) aangesloten was van 02/04/2012 tot 25/11/2012. Sinds de beëindiging van de zelfstandige activiteit is zij nergens meer gekend bij een sociaal verzekeringsfonds. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit of een andere economische activiteit (bv. tewerkstelling in loondienst) werd uitgebouwd. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1 - wet 15.12.1980)."

Verzoekende partij betwist niet dat de brief van 16.10.2013 haar ter kennis gebracht werd op 03.01.2015, zoals ook blijkt uit het door voor kennisname ondertekende exemplaar, noch dat zij binnen de maand de gevraagde stukken diende voor te leggen.

In casu heeft zij dit duidelijk niet gedaan. Verzoekster poogt in het verzoekschrift wel voor te houden dat zij 'in januari 2014 (is binnen de maand want uitnodiging dateert van 3.1.2014) persoonlijk langs geweest is bij de dienst vreemdelingenzaken (...) en er onder meer een kopij van de statuten van zijn BVBA in oprichting overhandigd heeft en een brief van het OCMW dat verzoekster geen uitkeringen genoot, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt het tegendeel van haar vage en ongestaafde beweringen.

Inderdaad blijkt uit de e-mail van 06.05.2014 manifest dat betrokkenen geen attest van het OCMW hebben voorgelegd, en dat enkel (na het verstrijken van de termijn van één maand vanaf de betekening op 03.01.2014) een kopie van een niet door alle partijen ondertekende oprichtingsakte van 14.04.2014 werd voorgelegd, het aldus ontegensprekelijk pas na deze datum van 14.04.2014 en aldus na het verstrijken van de gegevens termijn van één maand vanaf de betekening werd voorgelegd.

Ook de beweringen als zouden zij erop gewezen hebben dat de echtgenoot werkte en inkomsten had, en verzoekende partij zelf werk zocht en zou tewerkgesteld worden in de BVBA, zijn niets meer dan loze en vage beweringen die geen steun vinden in het administratief dossier doch voor het eerst in het verzoekschrift geuit worden, en alleszins geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

De beweringen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen; zij doen geen afbreuk aan de bestreden beslissing die geheel terecht genomen is gelet op de elementen die daadwerkelijk blijken uit het administratief dossier.

De gemachtigde van de staatssecretaris is op zorgvuldige en redelijke wijze tot de bestreden beslissing gekomen, geheel overeenkomstig met artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel voert verzoekende partij aan dat zij wel documenten heeft voorgelegd en erop gewezen heeft dat er binnen de familie geen financiële problemen waren.

Bij de bespreking van het vorige (tweede) onderdeel werd reeds genoegzaam aangetoond dat de vage en ongestaafe beweringen in strijd zijn met en zodoende ook geen steun vinden in de stukken van het administratief dossier, en dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekende partij weerlegt niet dat zij binnen de maand na betekening geen relevante stukken heeft voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van 16.10.2013, haar betekend op 03.01.2014, waarbij gevraagd werd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e of 42quater §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier.

Zij verwijst in haar verzoekschrift naar de tewerkstelling van de echtgenoot bij allerlei firma's en de oprichting samen met zijn broer van een eigen firma in het kader waarvan zij werkt. Zij voegt dien omtrent - en dit voor het eerst - allerlei stukken, waarvan zij niet aanvoert noch aantoont dat zij deze stukken voordien heeft voorgelegd t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris.

Uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij enkel, en dit manifest na het verstrijken van de termijn van één maand na betekening op 03.01.2015 een ontwerp van oprichtingsakte van 14.04.2014, die niet werd ondertekend door alle oprichters samen met de notaris, en waarop evenmin een vermelding voorkomt van registratie en neerlegging ter griffie van de rechtbank van koophandel, heeft voorgelegd, doch geen bewijzen van tewerkstelling van de echtgenoot.

Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die pas voor het eerst aan het verzoekschrift gevoegd worden, en die verzoekende partij niet heeft voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris; Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Ten overvloede wijst verweerder er nog op dat het administratief dossier stukken bevat van de RSZ, waaruit blijkt dat de door verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde firma VOF W.(...) D.(...) geen activiteiten uitoefende met tewerkstelling van werknemers, en de RSZ dan ook heeft besloten tot de niet-onderwerping van alle door deze vennootschap aangegeven personen als werknemer.

Ook wat de bewering betreft dat verzoekende partij zou werken in de bvba die zij samen met haar broer heeft opgericht, moet worden vastgesteld dat verzoekende partij zulks pas voor het eerst uit in het verzoekschrift tot nietigverklaring, zonder t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris te hebben aangetoond dat zij werkzaamheden in het kader van deze bvba uitoefent.

Verweerder wijst er volledigheidshalve nogmaals op dat het louter voorleggen van een ontwerp van oprichtingsakte, die niet werd ondertekend door de oprichters samen met de notaris, en waarop evenmin een vermelding voorkomt van registratie en neerlegging ter griffie van de rechtbank van koophandel en waarvan het mandaat als zaakvoerder in principe ook kosteloos is, uiteraard niet maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris hieruit zou moeten afleiden dat verzoekende partij ook werkt in deze vennootschap, en zulks een relevant gegeven zou vormen in het licht van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift ook dat zij geen relevante documenten heeft voorgelegd, waar zij aangeeft dat “zelfs zo verzoeker geen relevante documenten zou hebben voorgelegd”; zij meent dat evenwel rekening had moeten worden gehouden met de duur van het verblijf, de leeftijd van verzoeker en zijn gezinssituatie en het samenwonen met echtgenote en kind.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij eraan voorbij gaat dat het verblijfsrecht van de echtgenote en kind ook werden beëindigd met beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. terwijl in de beslissing duidelijk is gemotiveerd dat betrokkene op 26.04.2012 het verblijfsrecht als zelfstandige heeft aangevraagd en vervolgens verkregen, doch dat blijkt dat zij haar zelfstandige activiteit reeds op 25.11.2012 beëindigd heeft, en zij geen relevante documenten heeft voorgelegd en dat uit niets blijkt dat zij een nieuwe activiteit (zelfstandige of andere) heeft aangevat.

Zij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening werd gehouden met voormelde elementen. Verzoekende partij haar beweringen weerleggen de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft gelet op de concrete gegevens die het dossier kenmerken, geheel terecht een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Er blijkt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel, noch van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet ook voor wat het vierde middel betreft, worden vastgesteld dat verzoekende partij niet ingaat op de voorgehouden schending, zo o.m. van artikel 7, 40 §4 1°, artikel 41 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop deze door verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

In die mate is het middel dan ook onontvankelijk.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische grondslag wordt weergegeven. Zo wordt er verwezen naar artikel 42bis van de Vreemdelingenwet voor de beslissing die een einde maakt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de feitelijke overwegingen, stelt de verwerende partij dat de 'Dienst Vreemdelingenzaken' op 16 oktober 2013 een uitnodigingsbrief heeft verstuurd waarbij de eerste verzoekende partij wordt uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen en eventuele humanitaire elementen toe te lichten. Deze brief luidt als volgt:

"Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten zij heden heeft. Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de staatssecretaris of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden :

- als werknemer: een geldige arbeidskaart B, een werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches*
- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij een erkende kas voor zelfstandigen (dienstig voor inschrijving in het vreemdelingenregister) en een recent bewijs volledig uittreksel van de kruispuntbank*
- als student inschrijving bij een erkende school+ bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering*
- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bijvoorbeeld attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.*

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Indien de echtgenoot een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid en/of art. 42quater §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd."

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat in deze brief van 16 oktober 2013 duidelijk vermeld staat dat *"het niet voorleggen van stukken gevolgen kan hebben op het verblijfsrecht"*. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat de brief van 16 oktober 2013 aan de betrokkene ter kennis werd gebracht op 3 januari 2014. Vervolgens wordt er gesteld dat de verzoekende partijen binnen de maand geen documenten hebben neergelegd. Bijgevolg beëindigt de verwerende partij het verblijfsrecht van de verzoekende partijen. Verder gaat de verwerende partij in op bijkomend administratief onderzoek waaruit zij stelt dat nergens blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit of een andere economische activiteit werd uitgebouwd en dat de eerste verzoekende partij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige.

In het verzoekschrift betwisten de verzoekende partijen dat zij geen stukken hebben neergelegd. Zij stellen dat de echtgenoot van de eerste verzoekende partij in januari 2014 de statuten van zijn BVBA in oprichting én een brief van het OCMW heeft neergelegd. Tevens stellen zij dat de verwerende partij weet had of weet diende te hebben van een later neergelegd stuk, namelijk de oprichtingsakte van de BVBA van de echtgenoot van de eerste verzoekende partij. Zij stellen dan ook vast dat de verwerende partij heeft nagelaten om over deze stukken te motiveren in de bestreden beslissing.

In het administratief dossier bevindt zich een mail van 6 mei 2014, die werd verzonden door mevrouw M.G., in haar hoedanigheid van medewerker van 'Vreemdelingenzaken' van de stad Antwerpen, aan de 'Dienst Vreemdelingenzaken'. Deze mail luidt als volgt: *"Hierbij bezorg ik u de betekende instructie. Het enige wat het gezin kan voorleggen is een oprichtingsakte van een bvba waarin de echtgenoot zaakvoerder is. Een attest van het OCMW hebben ze ook niet voorgelegd omdat zij beweren dat dat niet nodig is als ze geen steun trekken en ze weigeren te geloven dat ze ondanks dat toch een attest dienen binnen te brengen."* Het administratief dossier bevat eveneens de bijlage van de mail. Het gaat in

casu om de genoemde oprichtingsakte van de BVBA van de echtgenoot van de eerste verzoekende partij d.d. 14 april 2014. De stukken die de verzoekende partijen beweren te hebben neergelegd in januari 2014, kunnen niet worden teruggevonden in het administratief dossier.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het neergelegde stuk. Nochtans wordt in het mailverkeer van mevrouw M.G. aan de 'Dienst Vreemdelingenzaken' vermeld dat het stuk werd voorgelegd namens het gehele gezin.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat binnen de gegeven maand geen documenten zijn voorgelegd. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt echter dat de brief van 16 oktober 2013 niet op 3 januari 2014 ter kennis werd gebracht, maar wel op 3 april 2014. Er dient ook op gewezen te worden dat deze brief niet aan de eerste verzoekende partij ter kennis werd gebracht, maar aan haar echtgenoot. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 6 mei 2014 op de hoogte wordt gesteld van het feit dat de echtgenoot van de verzoekende partij een oprichtingsakte heeft neergelegd. De verwerende partij heeft echter gewacht tot 7 oktober 2015 om een beslissing te nemen inzake het verblijfsrecht van de verzoekende partijen. Er kan dus gesteld worden dat de verwerende partij op de hoogte was of op de hoogte diende te zijn van het neergelegd stuk voor het nemen van de bestreden beslissing. Er wordt echter niet over het neergelegde stuk gemotiveerd in de bestreden beslissing, terwijl dit redelijkerwijs wel verwacht kon worden.

De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen dat: *"Uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij enkel, en dit manifest na het verstrijken van de termijn van één maand na betekening op 03.01.2014 een ontwerp van oprichtingsakte van 14.04.2014, die niet werd ondertekend door alle oprichters samen met de notaris, en waarop evenmin een vermelding voorkomt van registratie en neerlegging ter griffie van de rechtbank van koophandel, heeft voorgelegd, doch geen bewijzen van tewerkstelling van de echtgenoot."*

En

"Verweerder wijst er volledigheidshalve nogmaals op dat het louter voorleggen van een ontwerp van oprichtingsakte, die niet werd ondertekend door de oprichters samen met de notaris, en waarop evenmin een vermelding voorkomt van registratie en neerlegging ter griffie van de rechtbank van koophandel en waarvan het mandaat als zaakvoerder in principe ook kosteloos is, uiteraard niet maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris hieruit zou moeten afleiden dat verzoekende partij ook werkt in deze vennootschap, en zulks een relevant gegeven zou vormen in het licht van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop deze motivering niet kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing en is *post factum*. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

Ten overvloede wijst de Raad er tevens op dat de verwerende partij een verkeerde datum van kennisgeving gebruikt. Zoals eerder gesteld blijkt uit het administratief dossier dat de brief van 16 oktober 2013 ter kennis werd gebracht op 3 april 2014. Het mailverkeer omtrent het neergelegde stuk dateert van 6 mei 2014, waardoor het stuk dus binnen een redelijke termijn werd neergelegd. Bovendien is de termijn van één maand die de verwerende partij hanteert, geen vervalt termijn. De verwerende partij dient daarom rekening te houden met alle stukken die haar ter kennis zijn gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat de verwerende partij, bij het nemen van de thans bestreden beslissing, kennis had of ten minste diende te hebben van het stuk waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, maar dat zij heeft nagelaten deze gegevens te betrekken in de motivering van haar beslissing. De verzoekende partijen voeren dan ook terecht aan dat de verwerende partij deze gegevens over het hoofd heeft gezien of er niet op heeft geantwoord, zodat de bestreden beslissing in haar eerste onderdeel niet formeel gemotiveerd is en derhalve de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden zijn. Tevens is de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Deze schendingen leiden tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van 7 oktober 2015.

Het gegeven dat de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. Immers, indien de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd, wordt de vernietigde beslissing geacht nooit getroffen te zijn geweest. Bijgevolg beschikt de verzoekende partij nog steeds op een recht op verblijf.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS